

Indskrænkning, at der ikke maa være Kalv i det. Med denne Paragraf er det ligesom med § 11, at der særlig fra Vaadfiskernes Side er rettet Angreb imod den, efter at Forslaget nu er kommet frem. Man har sagt, at de i denne Paragraf indførte Bestemmelser ikke vare heldige. Dertil vil jeg sige, at Forbudet mod Aalevaad i Vintermaanederne fra 1. December til 30. April er vedtaget her i Tinget — vistnok enstemmig — mere end en Gang. Nu have sagkyndige Medlemmer i Kommissionen udtalt, at der ikke var nogen Mening i, at man forbød Aalevaad i denne Tid, men ikke andre Vaad, da disse ere lige saa skadelige som Aalevaaddene, baade for de staaende og for andre Redskaber, som Vaaddene gøre Skade paa, og derfor ere disse Bestemmelser indsatte. For øvrigt ser jeg heller ikke, at der er saa meget at sige til det, naar Loven kun forbyder Anvendelsen paa de Pladser, hvor Fiskeriet med dette enkelte Redskab er i Flertal. Kommissionens Medlemmer enedes alle med Undtagelse af et Medlem om denne Bestemmelse, men jeg skal dog sige, at skulde dette høje Ting kunne finde en bedre Form for denne Paragrafs Affattelse, en Form, der bedre kunde tilfredsstille Fiskerne paa de forskellige Pladser og være lige saa heldig for Fiskebestandens Bevarelse, saa vilde det ganske sikkert kun glæde hver enkelt af de Mænd, der have siddet i Kommissionen. Den sidste Bestemmelse, at der ikke maa være Kalv i Agnvaaddet, er kun indført, fordi man er sikker paa, at dersom der er Kalv i Agnvaaddet, bliver det ikke benyttet til Agn alene, men vil ogsaa blive benyttet til at fiske Aal og andre Fisk med. Jeg skal ganske henstille, om dette Hensyn er saa stort, at man bør lade det staa. Jeg for mit Vedkommende har i alt Fald intet imod at gaa med til en Forandring paa dette Punkt, hvis det skulde vise sig, at der fremkommer Krav i den Retning i større Udstrækning fra Fiskerne, eller dersom Medlemmer her i dette høje Ting fremsætte saadanne Krav i Overensstemmelse med Fiskeres Ønske.

Hvad § 14 angaar, skal jeg kun sige, at medens det tidligere Regeringsforslag fastsatte bestemte Afstande for, hvor nær Fiskeredskaberne maatte sættes hinanden, foreslaas det nu, at Afstanden skal sættes i Forhold til vedkommende Redskabers Længde. Dette er noget, som Fiskerne gennemgaaende ere glade ved, og det er ogsaa det rationelle. Afstanden kan dog

ikke forlanges større end 25 Favne med Undtagelse af for Sildebundgarn, der have en Beskyttelse af 200 Favne ved de aabne Kyster og 100 Favne i Fjordene. Naar Garnene ere henholdsvis over 200 og 100 Favnes Længde, forlænges Afstanden dog til henholdsvis 300 og 150 Favne. En Afstand af 25 Favne maa dog nærmest betragtes som den almindelige Regel. For Kroge, Nedgarn, Drivgarn, Vaad, Stangeredskaber og lignende Smaaredskaber gælder selvfølgelig ingen indbyrdes Afstand.

§ 15 er en meget vigtig Paragraf, idet den angaar de fra mange Sider forlangte Ilandbringelsesforbud. Maalet paa de Fisk, det ifølge Loven skal være forbudt at ilandbringe, er nævnt i denne Paragraf for Rødspætter, Pighvarrer, Slethvarrer, Tunger, Aal, Ørreder, Laks og Gedder, og Forbudet gælder overalt paa Søterritoriet, kun ikke paa Jyllands Vestkyst fra Kandestødernes Baake til Blaavandshuk. Dette, at man har indført dette Ilandbringelsesforbud i Loven, tror jeg vil blive hilst med Glæde af hele den danske Fiskerbefolkning. Det er egentlig kun ganske faa Punkter, hvorom alle ere enige, men dette Forbud her synes alle at være enige om, hvilket ogsaa var Tilfældet ved de tidligere Forslag, som have været behandlede her i Tinget, og som ere gaaede i lignende Retning, ligesom der er til Kommissionen indkommet ikke saa faa Andragender, der gaa i samme Retning. Derfor antager jeg ikke, det vil være nødvendigt at omtale denne Paragraf yderligere, thi hvad man fra alle Sider synes at være enig om, plejer jo at gaa adskilligt lettere igennem, end hvad der er Uenighed om. Paragraffen har bl. a. faaet den Tilføjelse, at Ilandbringelse og Køb og Salg af Laks og Ørred i Yngledragt er forbudt. Der er flere ærede Medlemmer her i Tinget, der have henvendt sig til mig og have udtalt, at de fandt, at en saadan Bestemmelse vilde være uheldig, da det ikke vilde være saa let for Fiskerne at skelne mellem Laks i Yngledragt og Laks, der ikke vare i Yngledragt. Men sagkyndige paastaa, at det er meget let at skelne her imellem, og Bestemmelsen er indsat her i Forslaget, fordi den Laks, der er ved at kaste sin Rogn, er mager, og naar den har kastet Rognen, er den ligeledes mager og daarlig, saa det kan ikke betale sig at fange den. Det vil derfor være af Betydning for Fiskeriet, at lade denne Nedfaldslaks gaa ud i Havet igen og vokse sig fed. Det er sagt fra sagkyndig Side, at Skelnemærket er